

Jece skuli św. Jōna...

Kejsik we śwyntego Jōna szło sie festelnie pobawić we naszym chorzowskim Parku Kultury i Wypoczynku. Bajstlowali tam roztomajte tańcowanie, muzyki, piwo i krupnioki, a ludzie tam przilazowali, coby ta nôjkrōtszō noc jakosik do kupy ze inkszymi przebōmlować. A miyszkała ci we Maciyjkowicach jedna zowitka, kierō niy poradziła sie do siela żōdnego chopa nojńść, bo szpetno ci bōła choby noc przed geltakiym. Tak se wypokopiła, iże można chyci jakigo karlusa, abo chocia gdowca, po ćmoku, przy tym piwie i krupniokach. Polazła do tego parku i tak jakosik po dwiōch godzinach napasznōł ci jōm jedyn fyrniok. Zagōdōł, deczko zatańcowali, a iże bōło ćma, to można ani niy uwidziōł jeji fresy. Jecce potańcowali, jecce łōn jedyn zajdel piwa wysłēpōł a łōna ta PRL-owsko dōwniyszo „polo-cockta” i karlus napocznōł sie tam do nij dowōłać, zolycić. Łōna sie kapła, iże synek je już fertik, tōż trza by go jakosik do chałpy zakludzić. Idōm sie tak polekuśku, łōn sie ździebko klybie na sztajfnych szłapach, ale bōł jecce na tela mōnter, iże sie spytōł:

– A bydōm to frelko tako dobrō i napytajōm mie do sia, do pomiyszkaniō, nō tak chocia na szolka bōnkafyju? Abo ino teju?

– Nō, pado ta istno – a udowo co jecce medikuje, co to łōna niy je takō drap do chopcōw – moga napytać, moga do dōm wōs przikludzić, ale musicie mi cosik snochwić, cosik łobiycać Co niy bydziecie rano we prykolu cygarety kurzić! Mieli my tyż ze mojōm Elzōm dupny taki fal we śwyntygo Jōna. Byli my na wywczasach we dōwniyszyj Jugosławiji, we Dubrowniku. Miyszkali my we hotelu niy bōło szykownyj plaży ino sroge bergōwy i do morza trza bōło po drabinie ślazować. Skamraciyli my sie tam ze takimi dwiōma pōrōmi, i jak to Polokōm sztimuje, we ta śwyntojōńsko noc narychtowli my pōra gryfnych flaszecek ichnij rakiji, jakosik zagryzka i tak na łodwieczarz, już po hotyłowij wieczery, zicli my sie na altanie i napoczli my tego śwyntygo fajrować. Bo musza jecce rzyknōńć, iże jedyn kamrat, gorol łod Nowygo Sącza, fajrowōł ichnie imiyniny. Co my mieli wysłēpać, to my chnet wysłēpali, co wećkać – to wećkali; kamractwo pofyrtało do swoich izbōw, a my ze Elzōm, tak kole szczwōrtij ło rozwidnioku, kej już klara wylazowała na niybo, tyż rychtowalichmy sie ku nynaniu. Łoroz larmo, wija, jakosik baba wrzescy:

– Jezderkusie Jōnecku! A dyc niy deptej do morza! Tam je fest głymboczyna, snoza, jecce kajsik na iber a ślecisz?

– Cicho być babo, jō ida poszwimować, bo we mojigo śwyntygo nic mi przeca niy poradzi sie stać!

Doszli my ku niymu (a bōł to tyn kamrat ze Sącza) i gōdōmy do jego staryj coby niy wyrobiała, coby mu dała pokōj. Kce pōjńść popływać, to niech idzie, tela, co niech do pozōr, bo sam przy hotyłu niy ma plaży ino po tych bergach, abo po takim rzypsie szło wlazować do morza.

– Ja, fajnie wōm panie Ojgyn gōdać, aże fajnie. Jō by mu tam tyż yntlich dała pokōj, ino że tyn gizz na isto pływać niy poradzi!!!

Nō, i tak by nōm ta śwyntojōńskō noc miała szlus ze niyboszczykiym.

Ojgyn z Pnioków